

har anført, at Statskassen ikke kan undvære denne ingenlunde ubetydelige Afgift, er dette jo ganske vist en Grund, som vi ikke uden videre kunne eller tør afvise; men det forekommer os, at der dermed aldeles ikke er givet nogen Nødvendighed for at lægge Forslaget helt til Side. Det stod jo i det høie Things Magt at ændre Forslaget saaledes, at det dog kommer Skibsfarten Noget til Gode med det samme, som det gjør Tabet mindre føleligt for Statskassen. Mindretallet vilde have været meget villigt til at gaa med til at ændre Forslaget i denne Retning; vi skulle i den Henseende kun pege paa det Forslag, som tidligere har været fremme til Behandling her, hvorved Lovforslaget indskrænkedes til at ophæve Skibsafgiften for indenrigske Skibe. Dette Tab for Statskassen forekommer os dog ikke at ville spille nogen særdeles stor eller afgjørende Rolle. Den Del af Skibsfarten, som besørjes af vore Smaaskippere, der ere henviste til korte Reiser mellem indenlandske Havne og i det Hele taget til Smaafarter, forekommer os at være en Næringsdrift, som man i Stedet for at bebyrde og betynde helst skulde sørge for i alle Maader at lette og fremme. Naar det nu baade tidligere og ogsaa idag er blevet anført af den ærede Ordfører for Flertallet, at det ikke er urimeligt, at Statskassen af Skibsfarten søger at faae nogen Erstatning for de store Udgifter, den til dens Fordel gjør f. Ex. til Fyrvesenet, forekommer det mig, at det kan siges derimod, at Staten har anvendt saa store Summer til at aabne nye Veie for vor Handel og Omsetning, at den ogsaa vil kunne offere dette i Skibsfartens Interesse. Jeg ansører kun dette for at begrunde Mindretallets Betragtning, at selv om det høie Thing ikke vil gaa ind paa Forslaget, saaledes som det foreligger, afgiver det dog ikke nogen Nødvendighed for ganske at lægge det til Side, saaledes som det vil ske, hvis det ærede Flertals Forslag til en Dagsorden bliver vedtaget. Mindretallet indrømmer ganske vist, at det med Hensyn til de fremmede Skibe, den udenrigske Skibsfart, forholder sig noget anderledes, men heller ikke i denne Henseende have vi kunnet overbevise os om, at man bør bibeholde denne Indtægt i alt Fald ikke i dens fulde Størrelse. Det kunde ganske vist siges at være en god Ting, om man kunde faae Fremmede til saaledes at bidrage noget Klæffeligt til vor Statskasse, men det er dog nok og vil vel blive et tvivlsomt Spørgsmaal, om det virkelig er de Fremmede, der komme til at betale, eller om det ikke til Syvende og Sidst er Statens egne Borgere, der igjennem Varernes Forbyrdelse komme til at svare Afgiften, og det er endvidere ogsaa tidligere af Andre her i dette Thing blevet anført, at Forbrugerne af Varerne ved denne Leilighed sandsynligvis ikke engang komme til at nøies med at betale Skatten,

men endog saa komme til at give et rundeligt Tillæg til samme. Fra hvilken Side vi end se Sagen, enten vi indrømme, at de have Ret, der siges, at Afgiften hviler paa Skibene, eller vi holde paa, at den Betragtning er den rette, som siger, at det er en Vareafgift, forekommer det os, at det er en Afgift, som er ubensigtsmæssig og ubillig, for ikke at sige uretfærdig. Thi en Afgift, som hviler paa Varerne ikke efter disses virkelige Værdi men efter deres Vægtfylde og Rumfang, kan dog ingenlunde siges at være en billig Skat. Derksom Flertallet vilde have gaaet med til at ændre Lovforslaget i den Retning, jeg her har paaapeget, eller vilde have gaaet med til et Forsøg, som søgte et Æquivalent for det Tab, som Statskassen ved Ophævelsen af Skibsafgiften maatte lide, skulde det have fundet Mindretallet villigt til at støtte det efter Gode. At et saa lille Mindretal som vort ikke har tvøvet det nyttigt selvsændig at stille et slikt Forslag op, venter jeg, vil findes indlysende. Jeg skal derfor ikke længer opholde det ærede Thing med at gaa vidtløftigere ind paa Sagen og kun slutte med at sige, at vi ere gjennemtrængte af Overbevisningen om, at det foreliggende Forslag fuldt ud egner sig til en alvorlig Behandling og ikke bør skydes til Side, saa meget mere som det er kommet til os ved en enstemmig Vedtagelse af det andet Thing. Vi have derfor tilladt os at foreslaa det høie Thing Forslagets videre Fremme og mulige Vedtagelse.

Finantsministeren (Estrup): Flertallets ærede Ordfører har allerede efter at have gjort Rede for, ved hvilken Betragtning Flertallet er kommet til at foreslaa Thinget Vedtagelsen af en Dagsorden, fremført, at denne Dagsorden var overensstemmende med Finantsministerens Standpunkt, saaledes som Finantsministeren tidligere har havt Leilighed til at angive dette. Jeg kan fuldkommen stadfæste denne Udtalelse af den ærede Ordfører, idet jeg kun skal erindre om, at jeg hyppig har udtalt og ogsaa i Gjerningen viist, at jeg var redebon til at gaa ind paa en Revision af Løbs- og Skibsafgifterne i Forening, og at jeg, særlig hvad Skibsafgifterne angaar, har udtalt, at jeg ansaa det for sandsynligt, at, naar man først kom til at gjøre et alvorligt Forsøg paa en Revision af vore indirekte Skatter, vilde man lade den udenrigske Skibsafgift falde eller i alt Fald foretage væsentlige Forandringer i den, men at jeg ikke ansaa det for forsværligt at ophæve den betydelige Indtægt, Statskassen har af Skibsafgiften, uden Kompensation, førend man havde faaet fastsat, hvad jeg vil kalde Normalbudgettet, med andre Ord: førend man var kommen paa det Reue med, hvilke forpøgede Statsudgifter nødvendige Forandringer i det Bestaaende maatte medføre. Den